

Arrest

nr. 81 558 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die loco advocaat L. LIEBENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2011 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.2. Op 24 januari 2012 beslist het bestuur de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 19 december 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), en de motiveringsplicht.

In een eerste middel betoogt de verzoekende partij dat haar medische problemen, die zij nu beter kan onderbouwen dan ten tijde van de indiening en beoordeling ten gronde van de asielaanvraag, genoegzaam aantonen dat een daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten haar een ernstig nadeel berokkent, en dit zonder dat dit zeker en vaststelbaar nadeel in direct verband staat met de motieven en overwegingen die de Raad ertoe hebben genoopt de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De Raad spreekt zich in haar arrest van 19 december 2011 overigens niet uit over de mogelijkheid om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de mate waarin de verzoekende partij gevolg zou kunnen geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, en zulks in relatie met het toepassingsgebied van artikel 3 E.V.R.M. de verzoekende partij heeft nochtans gewag gemaakt van haar medische problemen in haar verzoekschrift van 23 september 2011 waarbij beroep werd aangetekend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 25 augustus 2011. Na het arrest van de Raad heeft de verzoekende partij de nodige maatregelen getroffen om aan te tonen in aanmerking te komen voor een medische regularisatie op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt een stuk 7 bij, een standaard medisch getuigschrift en een gewoon medisch getuigschrift. De verzoekende partij heeft dus de nodige gegevens verzameld om het verzoek op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, maar intussen is het bevel om het grondgebied te verlaten tussengekomen. De verzoekende partij geeft door de bijgebrachte medische attesten en het verzoekschrift 9ter in concreto en in specie een uitdrukkelijke omschrijving van de onmenselijke en vernederende behandeling die haar te wachten staat. De argumenten in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden niet onderzocht, alleszins blijkt dit niet uit de motivering. Dit is in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De bestreden beslissing dient dus te worden geschorst, alleszins tot na de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter dateert van kort na de bestreden beslissing, maar dat op het vlak van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de gevolgen ongewijzigd blijven. De meest recente medische attesten dateren overigens van voor het bestreden bevel.

In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht op. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing in haar motivering enkel melding maakt van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en artikel 7 van de vreemdelingenwet. Gelet op de bovenstaande gezondheidsproblematiek, die de verzoekende partij ook al schetste tijdens de asielpcedure, schiet de bestreden beslissing tekort aan de vereiste motivering waarop in casu de verzoekende partij wel degelijk het land kan worden uitgezet. In het arrest van de Raad is niet onderzocht in welke mate de verzoekende partij gevolg zou kunnen geven aan de administratieve gevolgen van het dictum, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing is in deze in feite onmogelijk, noch in rechte niet naar bestuurlijke normen gemotiveerd, zodat in casu niet zonder meer verondersteld kan worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten door het arrest van de Raad van 19 december 2011 is gedekt. Het bestuur mag geen automatische toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verandert daar niets aan, omdat de ernstige toestand in hoofde van de verzoekende partij reeds bestond nog voor enige beslissing met betrekking tot haar asielaanvraag was genomen. Een persoon het bevel om het grondgebied te verlaten afgeven terwijl hij daartoe niet in staat is, is een ernstige zaak. De in tussentijd bijgebrachte medische attesten ondersteunen bovenstaande motivering integraal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij tegen het arrest nr. 72.109 van de Raad van 19 december 2011 cassatieberoep instelde bij de Raad van State. Door het niet instellen van cassatieberoep was de verzoekende partij klaarblijkelijk van oordeel dat dit arrest de rechterlijke motiveringsplicht niet schond. Zij kan dan in huidig beroep dan ook niet dienstig voorhouden dat zij van oordeel is dat dit wel het geval is, en wel omdat het arrest geen motivering zou bevatten met betrekking tot haar medische problemen.

Waar de verzoekende partij stelt dat van een administratieve jurisdictie mag verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoordt met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, wijst de Raad op artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), waarop de bestreden beslissing gesteund is en dat als volgt bepaalt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

Het bestuur kon derhalve, na vastgesteld te hebben dat de asielpcedure van de verzoekende partij beëindigd was en dat zij zich illegaal op het grondgebied ophoudt, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet het bevel geven om het grondgebied te verlaten. Gezien de afgesloten asielpcedure, maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist overigens niet het motief van de bestreden beslissing waarin vastgesteld wordt dat haar asielpcedure beëindigd is en dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

De Raad merkt op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift dat zij haar aanvraag op grond van artikel 9ter pas deed na de bestreden beslissing. Het bestuur kon dus sowieso geen rekening houden met dit feit bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat de argumenten in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet werden onderzocht, en dit alleszins niet blijkt uit de motivering. Dit zou een schending inhouden van artikel 3 E.V.R.M. Uit voorgaande bespreking blijkt dat dit onmogelijk een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan inhouden, en wel omdat ten eerste de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij het arrest nr. 72.109 van 19 december 2011 aanvocht bij de Raad van State omwille van een schending van de rechterlijke motiveringsplicht, en ten tweede omdat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van na de bestreden beslissing.

Dezelfde redenering geldt voor de bespreking van het tweede middel.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Bovendien betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, namelijk "Op 19 december 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen", en "Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum". De motieven van de bestreden beslissing blijven dus staan.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het bestuur de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC